



Bogár László: Ha nincs sapkája azért

2022 december 15. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Bár az uralkodó magyarázat szerint a háború miatt vannak szankciók, és a szankciók miatt van infláció, egyre több jel utal arra, hogy az ok-okozati összefüggés éppen fordított

Ahogy a régi viccben a Nyuszika, a kormány akkor is kritikák, sőt támadások tárgyává válik, ha van ársapka és akkor is, ha nincs. Ebben önmagában semmi meglepő nincs, de az üzemanyag-ársapka kalandos „kivezetése” kapcsán érdemes eltöprengeni néhány olyan összefüggésen, amely az elöttünk álló turbulens eseményekben bízve látszó idők során meghatározó „kísérőnk” lesz.

Legelőször is magán az „ismeretlen szereplőn”, az infláción. Mert bár az uralkodó magyarázat szerint a háború miatt vannak szankciók, és a szankciók miatt van infláció, egyre több jel utal arra, hogy az ok-okozati összefüggés éppen fordított. A világ „nem-létez?” urainak van szüksége minél nagyobb és főként tartós inflációra, amihez le kellett rombolniuk az éppen általuk felépített liberális világrendet a szankciókkal, és a szankciók indoklásához kellett ürügyként a háború. A legmélyebb ok az amerikai birodalom agóniája, pontosabban az impérium uralmi struktúrájának azon törekvése, hogy a birodalom létét meghosszabbítsa. E meghosszabbítás egyik fontos törekvésnyalábja az, hogy jól tartsa saját elitcsoportjait, aminek legkézenfekvőbb módja az, hogy a globális hatalomgazdasági rendszer hidraulikáinak pénzszivattyúit e kedvezményezett javára szabályozza. Az elmúlt több mint egy évtized folyamán ezért mesterségesen tartotta fenn a nullához közeli szintű kamatlábakat, elitjeit így arra ösztönözve, hogy hitelből vásárolják e hatalomgazdaság gigantikus vállalatbirodalmainak részvényeit. Vagyis, hogy kölcsönpénzből vásároljanak pénzt, figyelmen kívül hagyva azt a nem egészen mellékes körülményt, hogy ha e mögött nincs valóságos gazdasági teljesítmény, akkor ez a „levegőpénz” csak „felfúvódáshoz”, vagyis inflációhoz vezethet.

Sok kicsi sokra megy, ma már ötször akkora „légből kapott” pénztömeg örvénylik ebben a lufiban, mint amekkora valóságos gazdasági teljesítmény ez idő alatt létrejött. Ha ez a lufi „magától” durrant volna szét, az nemcsak, hogy az amerikai birodalmat döntötte volna romba, hanem összeomlásán keresztül az egész ma ismert világot. A világ „nem létez?” urai, akik e birodalom „futtatói” amúgy, ehelyett inkább úgy döntöttek, hogy lassan engedik le ezt a „világegyetem” lufit, és nem meglepő módon úgy, hogy ezt a tömördek „levegőpénzt” a világra engedik. Az infláció tehát nem véletlen következménye a világban zajló drámai folyamatoknak, hanem maga a legfőbb cél, amit hihetővé és indokolhatóvá kellett tenni. Ehhez kellett ürügyként a rend lerombolása a szankciók által, és maga a háború, amelyre logikus válaszként lehet eladni a szankciókat a globális valóságipari művek marketing részlege által forgalmazva azokat.

Talán viszonylag könnyen belátható, hogy mindez túl bonyolult magyarázat lenne a gyors, könnyű, olcsó, „instant” magyarázatokhoz szoktatott globális közönség számára. Így aztán maradt az eredeti elbeszélési mód, amely a háborút tartja kiinduló pontnak, erre adott válaszként értelmezi a szankciókat, és e szankciók által lerombolt „rend” felbomlásából adódó pánikreakciók következményének az inflációt. Ám mindezzel nemcsak az a fő baj, hogy nem fedi a valóságot, hanem az, hogy így az egyes lokalitások (mint Magyarország) uralmi csoportjai beleszorulnak abba a logikai csapdába, hogy ha szembeszállnak a háborúval és a szankciókkal, akkor ezzel növelik az infláció letörésének esélyét. Ám könnyen belátható, hogy az infláció a legfőbb stratégiai cél, így a háborút (és a szankciók intézményét) éppen azért teszik tartóssá a világ „nem létez?” urai, hogy ezzel indokolják a számukra döntő fontosságú inflációt. Ráadásul a globális birodalom a legkiszolgáltatottabb lokalitásokra veti ki relatíve a leg súlyosabb inflációs „kvótát”, mint történik ez Magyarország esetében.

A csapdába került kormány így ahol csak lehetett, főként az élelmiszer és energia terén, igyekezett tompítani a hatást az ársapkákon keresztül. Ám az üzemanyag-ársapkával nem a legkiszolgáltatottabb csoportokat védte, hanem a leginkább konfliktusképes társadalmi szegmenst próbálta jó elre „pacifikálni”. Miközben persze tudatában volt annak is, hogy ezzel még nagyobb és még veszélyesebb érdekhordozókat sért meg, a globális energetikai hatalomgazdaság lokális erőközpontjait. Amikor azonban ez utóbbiak láthatólag a spontán polgárháború kirobbantását is kilátásba helyezték stratégiai érdekeik megvédése érdekében, akkor a kormány a „rugalmas elszakadás” taktikájával kihátrált ebből az életveszélyes zsákutcából.

Semmi kétségünk nem lehet afelől, hogy ez csak a kezdet, az elöttünk álló módfelett kalandosnak ígérkező évtized során számos hasonlóan életveszélyes kihívással kell szembenéznünk. A hasonló „csinált” polgárháborús kísérletek lehetséges kimenetelét illetően viszonylag reménykeltő, hogy a hisztéria és pánik megjelent ugyan, és a globális véleményhatalmi rendszerek lokális ügynökhálózata azonnal „rárepült” a lehetőségre, a magyar társadalom a taxisblokádként elhíresült hasonló kísérlet óta sokat tanult, és ma egészséges gyanakvással fogad minden hasonló próbálkozást.

Ám az is tény, hogy társadalomlélektani szempontból legfeljebb találgathatjuk, mennyire válhatnak fogékonnyá a magyar társadalom valóban leginkább kiszolgáltatottabb csoportjai a minden bizonnyal er?söd? diverziós kísérletekre. Hogy a „van sapkája, nincs sapkája” globális hatalomgazdasági csiki-csukija mennyire veszi majd igénybe a magyar Nyuszi lelki, erkölcsi, szellemi energiáit. Szóval az ehhez hasonló sapkaügyekben nem árt az óvatosság.

Bogár László

A szerz? közgazdász

www.magyarhirlap.hu



Ajánló